EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Recordeu-vos de l'enze de setembre

Any I - Núm. 15 | Barcelona, 15 de setembre de 1931 | Preu: 20 cèntims

ERA DE PREVEURE!

Els de "La Vanguardia" han assaltat "L'Opinió"

Amb la perfídia i la covardia característica dels darrers puntals de la monarquia, les tropes de *La Vanguardia* han aprofitat el moment just en què el Poble, per haver-se'n anat a dinar—eren les dues de la tarda—no era al costat dels homes de *L'Opinió*, tal com acostuma des del 12 d'abril, han aprofitat aquest instant precís per llançar-se com unes feres sobre la redacció i l'administració del valent diari de l'Esquerra.

Per cort que, uns moments abans, en Ventalló, ben innocent del perill que l'amenaçava, s'havia permès una facècia de bon to.

—Per vermut — havia telefonat al bar pròxim—porteu-me un Gaziel amb olives...

Tothom reia encara de la broma, quan les panteres de *La Vanguardia*, que s'havien enfilat pel balcó amb l'ajut d'unes esqueles de mitja plana, irromperen en el local. Passaren per damunt de la barrera que els oferia en Granier i Barrera i començà la destroça.

En mig del tumulte, un dels assaltants tingué la desgràcia que li caigués al peu dret l'editorial a mig fer de *L'Opinió* de l'endemà, i li va trencar tots els metatarsians. No per això varen decaure els ànims dels *vanguardistes;* ni tampoc quan el senyor Vachier, en plena fugida, els amenaçava amb tirar-los entre cap i coll un Roc (Boronat) de tamany natural.

Mitja estona després, la redacció i l'administració de *L'Opinió* presentava un aspecte desoladó (oidó!). El senyor Escofet, que és el que comanava les forces assaltants, va enfilar-se damunt l'única cadira que havia quedat sencera, i féu el següent discurs:

Parientes, amigos y conocidos: Aunque no se invitó particularmente, esta hazaña que acabamos de realizar ha reunido a nuestros más queridos deudos. «La Vanguardia» fué ultrajada. «La Vanguardia» ha sido vengada. Pero ahora ya está hecho. Tened presentes nuestros enemigos en vuestras oraciones. Se dijo que «La Vanguardia» era monárquica. Falso, mil veces falso. Vosotros sabéis mejor que nadie que nuestros únicos soberanos son los Reyes Godós. Y basta, señores. El duelo se da por despedido. Antes de terminar, pero, quiero daros una buena noticia (a 0'35 cts. la línea). Los Ilmos. obispos de Vitoria y de Burgos se han dignado conceder indulgencias, en la forma ordinaria, a los participantes en el presente acto.

—Què n'hauré tret de fer-me republicà si aquest govern es preocupa de tot menys del divorci.

De Madrid a Madrid

(Drama telefònic)

Amb molt de sentiment per part seva, el senyor Anguera de Sojo s'ha vist obligat a rellevar el senyor Paco Madrid del seu càrrec de telefonista del Govern civil, càrrec per al qual el feien particularment apte les seves dots d'elegància, tenacitat i simpatia i, sobretot, la copiosa experiència acumulada en les tres o quatre hores que aquests darrers anys s'ha passat al seu despatx de la Companyia Telefònica.

La greu decisió del senyor Anguera ve determinada pels considerables embolics que el cognom del seu ingenu secretari li proporcionava. El drama gros, va venir ara fa deu dies. El governador va encarregar a en Paco Madrid que parlés amb el ministeri de la Governació. El nostre home, amatent, va agafar l'aparell, i:

—*Madrid? Hablo con Madrid?*

—*Si, Madrid.*

—*Aquí, Madrid. Oiga, usted...*

—*No se confunda: Madrid es aquí.*

—*Ya lo sé. Pero el que habla también es Madrid.*

—*Pues si ahí ya es Madrid, ¿por qué llaman a Madrid?*

—*Serenidad! Es Madrid en Barcelona, como si dijéramos Andalucía en Cataluña.. ¿Comprende?*

—*Oiga: ¿eso es pitorreo o Gobierno civil? Abur!*

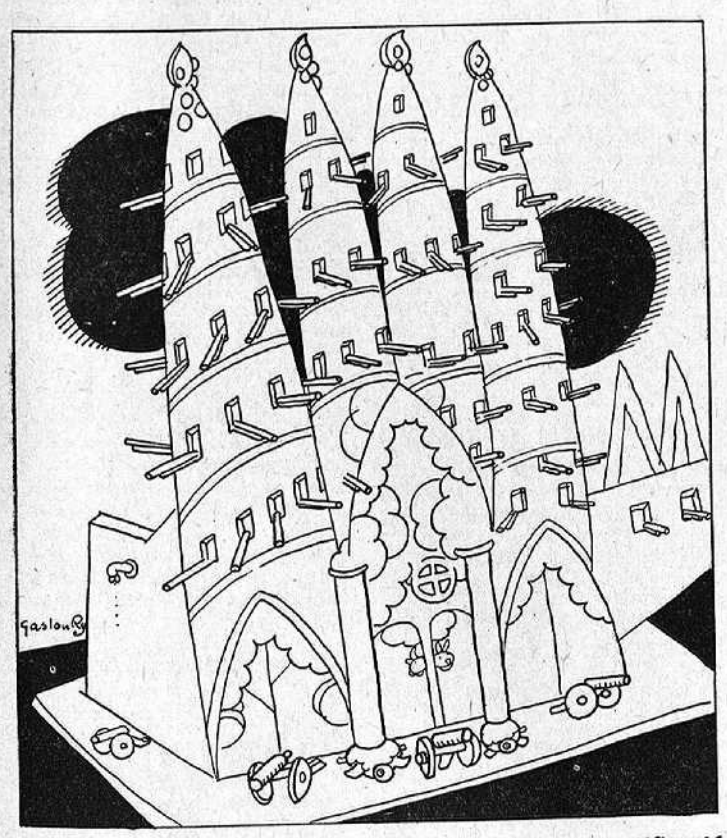
—*Madrid! Madrid! No cuelgue el aparato! (Pausa.) ¿Madrid al habla? Aquí es Madrid, Paco Madrid...*

No va haver-hi res a fer. En Miquel Maura havia penjat l'aparell amb un cop sec i estava renegant com un moro.

—*Este Anguera, también! Gastarme estas bromitas! Tal como está la situación!*

És de resultes d'aquesta penosa escena que el ministre de la Governació va declarar als periodistes que es rentava les mans de tot el que pogués passar a Barcelona.

A L'ARMA, A L'ARMA, FELIGRESOS!

— Com serà la Sagrada Família, després de la modificació del projecte, en vista de les actuals circumstàncies.

La troballa d'armaments que tingué lloc la setmana passada a l'església de Sant Jaume, no és un fet isolat, degut a la força de l'atzar (com ha anat, això!), en fi, deixat de la mà de Déu. No. Segons les nostres notícies, poades d'unes fonts autoritzadíssimes (les fonts de Lourdes, ja els ho direm), estem en la situació agradable d'ésser els primers de poder innovar als nostres lectors, o sigui a tota la població de Catalunya, de les notícies sensacionals que fan referència a l'armament clandestí de la nostra clerecia, en general, i en particular a les modificacions aportades a la maqueta del temple de la Sagrada Família, en construcció.

Gràcies al nostre servei de ressenyaments extra lúcids hem pogut penetrar el misteri d'un consell secret celebrat en els soterranis de l'edifici que hom destina a quartel general de les tropes de Defensa dels Interessos Catòlics. En l'esmentat consell, s'han decretat les disposicions següents:

Continuació de les obres en ciment armat.

Els canons de l'Esglesia cedits pels coneguts pacifistes Krupp i Schneider seran d'un tipus molt original que han estudiat els serveis especials del ministeri de la guerra de l'Estat de Letran, gràcies als quals podran disparar obusos de confiança.

Els encensers tipus de defensa, transformables en 7 minuts 20 segons en aparells de gasos, els efectes benefactors del qual foren constatats en els anys de Gràcia de 1914-1918.

L'Infern proveirà els llança flames que seran dissimulats amb salpassers.

Els olis seran administrats amb una sàvia barreja de ricí per fer sortir el dimoni del cos dels pecadors.

Els confessionaris seran equipats dissimuladament en tancs i muntats sobre rodetes quadrades—per acabar de despistar.

S'espera frenèticament una forta comanda de candelers—matraques en cautxú.

La provisió de vi de missa, renovada a l'Hora H., serà posada a disposició dels combatents, en cas d'atac (de nervis).

Als moments d'alerta, els reverends revestiran el vestit de campanya—sotana blindada davant i darrera, de doble efecte.

La torre de senyals, que s'installarà dalt dels campanars, serà reforçada per tots els ciris disponibles i estarà en comunicació constant amb el cel.

La sacristia serà especialment equipada i servida per les filles de Maria, per redreçar i excitar la moral dels fidels.

Que els francmaçons, els republicans i els impius s'ho tinguin per dit.

La convencional convenció municipal

L'enèrgica intervenció de la majoria evita un dia de dol a la ciutat

Celebradíssima ha estat en tots els medis anarco-aristocràtics de la nostra ciutat la iniciativa presa per la nostra majoria consistorial en el secret de la més estreta intimitat de llançar-se de ple al foment del teatre grec. Fracassades, però, les gestions entaulades a través del senyor Companys prop de l'excellentíssim senyor Joaquim Montaner perquè cedís el que el senyor Foronda s'havia descuidat a l'Exposició (el senyor Montaner allegava, amb molta raó, que no podia disposar del teatre grec a favor de l'Ajuntament perquè si el cedia, el senyor Giralt es veuria privat de la garantia del que encara li deu l'Exposició), la nostra majoria consistorial decidí, donada la similitud de la disposició, habilitar el saló de sessions, i a marxes forçades posar en escena les obres que tenia en cartera. Com que el temps corria — i no corria en va — no s'anuncià la representació, i com que amb les presses no hi havia hagut temps de posar un títol a l'obra, aquesta quedà sense nom. Els rumors, però, s'havien estès subreptíciament per la ciutat a so de tabals, i ja tres dies abans s'havien despatxat totes les localitats. La senyora senyoreta Aurea de Sarrà s'havia fet reservar dues entrades i mitja, dues per a ella i mitja per als coneguts autors grecs senyors Ambrosi Carrion i Farran i Mayoral, etc. No descriurem ací la sala perquè aquesta estava brillantíssima; i com que el teatre grec s'acostuma a representar sense decorat, passarem a transcriure la tragèdia.

* * *

En escena, un altar del sacrifici; damunt d'ell dorm, pacíficament, Agríades, el magistrat del poble.

Per l'ambient plana, més ben dit, planeja, la Fatalitat. Són les set del vespre, són les vuit del vespre, són les nou del vespre, és a dir, de la nit, són les dotze de la nit. És la una de la nit. Silenci, és a dir, no: soroll. Els actors parlen.

El Sr. Giralt. — És una ignomínia intolerable que en temps de revolució el bestiar hagi de circular a peu—a peu!—pels carrers de la nostra estimada ciutat. Proposo al consistori que s'obri un concurs per a concedir l'exclusiva dels transports a qui ens n'ofereixi més.

El Sr. Cabré. — Demano que qui vulgui bestiar que se'l porti.

El Sr. Giralt. — M'oposo enèrgicament a la creació del monopoli que proposa el senyor Cabré. Tots els ciutadans de Barcelona tenen dret a pagar el transport del bestiar, i no és ningú la gent de la Lliga per posar-hi obstacles. ¿Quants vots teniu per atrevir-vos a parlar? Jo us dic que si haguéssiu votat amb nosaltres, el Consistori s'hauria repartit com a bons germans unes fulletes de llorer. Ara, us haureu de fer repicar. La glòria serà per nosaltres, ¿oi, senyor Casanoves?

El Sr. Casanoves. — Si el President no em dóna la paraula, no puc parlar.

El President. — Teniu-la i no em destorbeu tornant-me-la, que estic molt ocupat. Haig de resoldre el problema de les escombraries.

El Sr. Pellicena. — Però si ja està resolt!

El Sr. President. — Ah, ¿ja l'he resolt? Si és així, la ciutat veurà si treballem o no treballem quan ens reunim en sessió permanent.

El Sr. Casanoves. — La glòria serà per nosaltres, sí, senyors, i jo us prometo, ciutadà Giralt, assistir al banquet que m'oferireu un cop haureu vist com em manejo al final de la sessió.

El Sr. Vachier. — Que es manegi ara! Què tants pebrots!

El Sr. Casanoves. — Calla, pepa!

Un taxista del públic. — Viva la Pepa!

El Sr. Cabré. — Jo votaré en contra.

El Sr. Giralt. — La ciutat tindrà present l'actuació infame de la Lliga, i quan vegi passar els pullmans carregats de bous higiènics, recordarà sempre que un Cabré sense cor els volia fer anar a la mort a peu.

El President. — Aprovat? Aprovat.

El Secretari. — Hi ha ara el dictamen de les noves tarifes de tramvies i autobusos.

El Sr. Sagarra. — Jo m'hi oposo.

El Sr. Casanoves. — Sou uns sabotejadors de la República, que voleu conservar els preus de la monarquia, perquè així us faríeu la illusió que encara tenim en Foronda. Però, ah, no; això no serà, perquè la minoria radical ens ajudarà a destruir-vos, ¿oi, senyor Giralt?

El Sr. Giralt. — En nosaltres sempre trobareu uns lleials collaboradors a la recíproca.

El President. — Aprovat?

El Sr. Casanoves. — I és clar, home, és clar!

El Secretari. — Hi ha un dictamen proposant que es faci una acció enèrgica a favor del professor belga Moulin, empresonat pels feixistes.

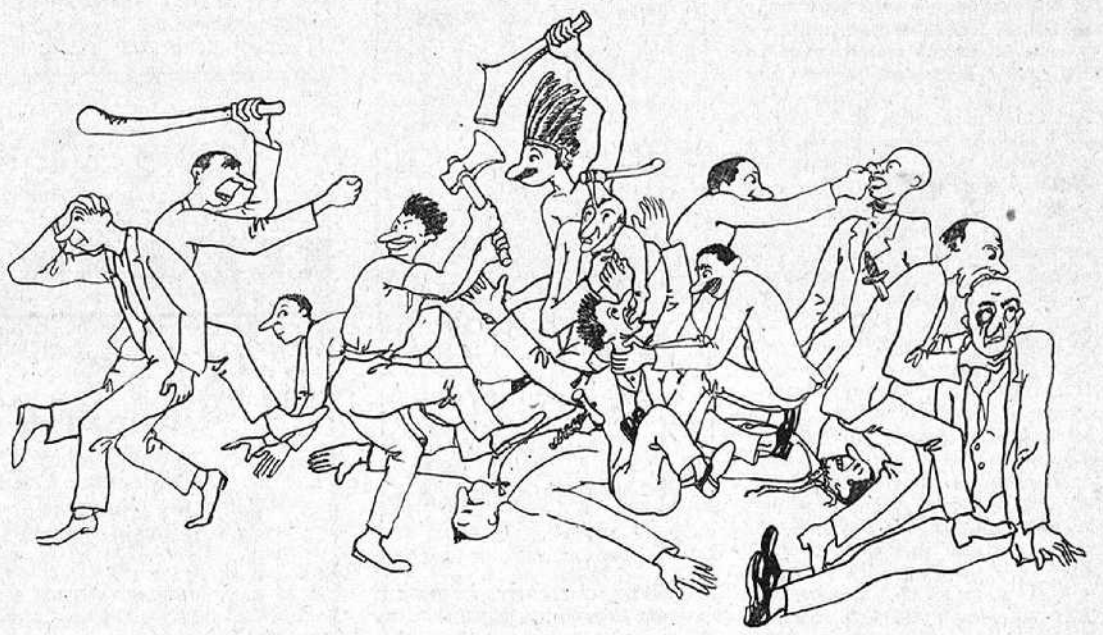
El Sr. Casanoves. — I ara, a què ve, aquest? Avall! Que passi a la comissió!

El Secretari. — Ara hi ha una proposició per erigir un monument a en Ferrer a Montjuïc.

El Sr. Casanoves. — Jo em permeto de fer remarcar al Consistori la urgència d'aquesta proposició.

El Sr. Cabré. — En Ferrer és mort.

El Sr. Casanoves. — Per això mateix, perquè és mort, és urgent fer-li el monument. Suposo que no el voldreu pas fer al professor Moulin, que encara és viu.

Les sessions municipals comencen a tenir to

El Sr. Sagarra. — En Ferrer no era de les nostres idees!

El Sr. Casanoves. — Ara us tinc, panteres negres de la reacció! Ara us tinc! Si quan va venir la revolució haguéssim aixecat la guillotina, ara no vindríeu a fer obstrucció a l'obra de la República!

El Sr. Sagarra. — Demano que es llegeixi el reglament.

El Reglament. — Sembla que té raó el Sr. Sagarra.

El Sr. Casanoves. — Això és intolerable! Heu vist? Volen perdre'ns! (*L'actor que representa el Sr. Casanoves baixa a l'hemicicle i reparteix cops de puny als pupitres de la minoria regionalista.*)

El Sr. Sagarra.—Jo en vull més!

El Sr. Ulled. — Ansioso!

El Sr. Casanoves. — Sou la vergonya de la ciutat!

El Sr. Velilla. — A propòsit de vergonya, els periodistes no tenen vergonya ni dignitat, si segueixen asseguts al costat del repòrter de «La Publi»! (*Ai, que ens enredem, si això és de la sessió de demà.*)

El Sr. Casanoves. — Ens voldríeu arrossegar pel fang, però no ho aconseguireu; la nostra majoria és tan alta, que per ella les portes són massa baixes! Com la bandera de «Lo Rat Penat», que no es pot humiliar, nosaltres no podem passar sinó pel balcó! (*Aplaudiments en el públic*). La situació, a causa de les vostres innobleses, trontolla; però no tingueu por, poble! Ciutadà Giralt: porteu un altre «tarugo» i la falcarem!

La majoria en pes. — Falquem-la, germans!

El Sr. Giralt. — Quin espectacle més preciós!

El Sr. Casanoves. — Us aixafarem! Vosaltres podreu fer apujar la carn i el pa i els tramvies i els autobusos i els taxis i El Be Negre, però jo us dic que us aixafarem, i us aixafarem i ens repartirem les fulles de llorer perquè si tira més un pèl íntim que una cua de ruc,

tira més un ideal que cent pèls íntims! (*Sensació.*)

El Sr. Sagarra. — Demano a la Presidència que m'empari!

El Sr. Aiguader. — Que Déu l'empari!

El Sr. Casanoves. — ¿I encara gosa parlar? Brrr! El fetge, me li vull menjar! Me li vull menjar el fetge!

El Sr. Sagarra (*descordant-se l'armilla*). — Teniu (*li dóna el fetge*).

La majoria i els radicals.— Nosaltres també en volem!

El Sr. Giralt. — Calma, que per tots n'hi haurà!

El Sr. Vilalta. — Jo vull melsa!

El Sr. Casanoves. — Calla tu, llepafils!

El Sr. Ventalló. — Això sí que té to!

El Dr. Aiguader (*poc a poc, com el ninot «Bibendum» de Michelin, es va inflant inflant, i quan ho està, toca la campaneta; després torna a desinflar-se i cau cargolat davant la taula*).

El Sr. Casanoves (*amb la boca plena de fetge*). Hipòcrites! No hi ha sal!

El Dr. Aiguader (*inflant-se poc a poc*). — ¿S'aixeca la sessió? S'aixeca la sessió!

Els senyors Pich i Tiroleses volen protegir "La Humanitat"

Que en Pich i el senyor Tiroleses protegien la humanitat, així en general, ja ho sabia tothom; parlar-ne equivaldria a descobrir la pólvora, l'anar a peu o altres reaccionarismes de l'antigor. Tots dos, a part de llurs oficis, són filàntrops, encara que al senyor Pich sovint se li escapa de dir que és *antropòfag*: però, aleshores, és que vol dir filàntrop, com pot endevinar el perspicaç lector.

Però és que nosaltres, en referir-nos a *La Humanitat*, no volem pas dir, la humanitat, sinó *La Humanitat*; perquè la humanitat, tant pot voler dir la humanitat, com ésser el nom d'un diari apellat *La Humanitat*. Heus aquí les dues excepcions de *La Humanitat*, i nosaltres en referim a una de les dues.

(Tornem a pregar el lector que es fixi en l'elegància d'estil del paràgraf anterior, tot ell a la darrera moda de Josep Pla.)

Així mateix, «la humanitat» dels senyors Pich i Tiroleses, pot tenir dos significats: la còrpora o part material i, diguem-ne grossera, d'ambdós personatges, o bé el diari català del vespre que pensen fundar, segons «notícies» que tenim. I en dir «notícies» no ens referim de cap de les maneres a *Las Noticias* de don Tiroleses.

Sí; diem-ho clar i sense humorismes: volen fundar un diari del vespre en català, del que ara es parla; la cosa és decidida i només falten uns últims tocs. En Pich desitjaria que fos d'un to republicano-monàrquico-esquerrà - lligaire - comunista - capitalista, mentre don Tiroleses opina que la qüestió es que no tingui ni suc ni bruc, com és ara les seves *Noticias*; així, fora compromisos.

En canvi, els dos estan d'acord, (i l'interessat també), que el senyor Companys en serà el director; perquè fins ara només ho era de *La Calle* del senyor Pich, i no està gens bé—diu aquell líder—que tot un personatge ministrable estigui a *La Calle*, com qualsevol sense feina dels altres.

Nosaltres trobem espatarrant la idea del diari i ens agrada el nom del director. Així com hi ha peixos que es porten l'oli, el «Company» es porta la companyia.

Notícia sensacional

Per un fil directe (el Be té fil, que no és el mateix que un betes-i-fils) que tenim a la redacció ens han comunica l'existència d'un complot importantíssim, i que segurament produirà una gran sensació.

Segons el nostre comunicat, dintre de pocs dies començarà

(*Continua a la pàg.* 5.)

Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era... cristiana.

amb el cor a la mà

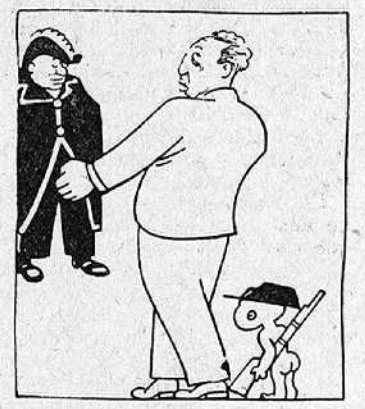
PROPAGANDA A L'ECLESIASTICO-AMERICANA

Copiem d'*El Matí*:

«Lector: ¿Et preocupa tal volta el que s'esdevindrà? ¿Veus el cel de la nostra Pàtria ennegrit per les prèdiques d'odi que s'escampen arreu? ¿Veus el govern de la Nació en mans de gent sectària disposada a acabar amb la fe del poble? No perdis la serenitat ni la calma, però tampoc no t'adormis. Posa la confiança en Déu, esmena la teva conducta errada i emprèn coratjós la defensa de la santa causa.»

Però, què s'ha de fer?, es preguntarà el lector esfereït, per a evitar que el cel no s'ennegreixi i s'acabi la fe del poble, etc., etc. El mateix *Matí* us dóna tot seguit la solució: «Fes-te soci dels Amics d'*El Matí*: Quota de protector de 5 a 100 pessetes».

Ai!, Balançó balancé... Si almenys amb aquesta recapta, poguessis augmentar els honoraris dels teus circumspectes acòlits.

EL SENYOR COMPANYS A MADRID
— S'ha d'ésser implacable. S'ha d'acabar amb els pertorbadors.

EL SR. COMPANYS A BARCELONA
— No sigueu entremaliats. Feu bondat. Però, sobretot no us enfadeu perquè us dic això.

UN TRIOMF DE LES PANTERES

Els crits, els insults i les patacades en públic tothom sap que no són altra cosa que *chiqué* per donar peixet a la galeria de les sessions de l'Ajuntament. Després, els mateixos regidors que s'han insultat es toquen recíprocament el melic tot atorgant-se mútues credencials de *corrido*. Sabut això, a ningú no estranyarà que, si bé totes les aparències són que l'Esquerra, pel sol fet que té la majoria, governa la ciutat, qui governa és la Lliga i que el seu esperit carca hagi arribat a imposar el to, que tan entusiasma al regidor Ventalló, en el sí del consistori, fins al punt que es prepara una moció per canviar el nom de les reunions de «sessió municipal» en «concili energumènic».

UNA LÀPIDA CLANDESTINA

Abans del dia 11 s'havia parlat molt de la restauració de la primera làpida que hi havia al monument a Rafael de Casanova. Hi havia gran entusiasme perquè en ella es parlava dels borbònics i això sempre fa bonic; però els borbònics de la làpida, degut a l'ortografia del senyor Carreres i Candi eren tan terribles que calgué desistir de mostrar-los al públic. Deia:

«Caygué ferit en eix lloc lo conseller R. de Casanova coronel de la ost barcelonina defentsant lo baluart de St. Pere assaltat per los borbonichs 11 de Septembre 1714.»

La làpida continua clandestina.

EL «SOL» ENS PLAGIA

El Sol, de Madrid, del dia 7 de setembre, publicava el següent solt, que titula facetiosament: *De Xirau a Xirau*:

Hemos recibido dos cartas. Una del señor Xirau (J.). Otra del señor Xirau (A.).

El señor Xirau (J.) nos dice que desea aclarar que no son suyas unas declaraciones hechas a uno de nuestros redactores por el señor Xirau.

El señor Xirau (A.) nos dice que esas declaraciones son, en efecto, suyas; pero que las hizo con intención de que no se publicaran, sino solamente con carácter particular.

Quedan complacidos ambos señores Xirau.

Com es pot veure, *El Sol* ens plagia descaradament. No altra cosa podia esperar-se d'un darrer puntal de la Monarquia.

De totes maneres, aprofitem l'ocasió per anunciar que per prevenir indelicadeses futures per part dels nostres collegues, El Be Negre s'ha reservat els drets per tots els països de la literatura sobre el Xiraupalauisme i els seus derivats.

UNA TORRETA I UN ROBATORI.

A Sant Celoni hi ha una torreta que s'està fent amb tot secret, sigillosament. L'envolta el mateix misteri que si es tractés d'unes obres de fortificació en un país infestat d'espies.

¿És que alguna orde religiosa, donant proves d'una audàcia suïcida, es fabrica algun nou convent, potser i tot amb obres de ciment armat i blindatge, que servirà en el seu dia de catau de la reacció?

Estiguin tranquils els de Sant Celoni. La població no farà de Covadonga. La cosa és molt més senzilla.

És, merament, que el senyor Cassimir Giralt, cap dels radicals a l'Ajuntament i conseller de la Generalitat, es fa una torreta i no vol que es sàpiga, perquè té el propòsit, quan estigui acabada, de donar una sorpresa a la seva dona.

Per cert que, per ara, s'està a lloguer a una casa de pagès, i, un dia d'aquests, va ésser robat, naturalment, per uns lladres.

Quin «sketch», per una «revue» política!

REUS-TARRAGONA

Una fàbrica de farines de Tarragona va estrenar una camioneta. I, cosa insòlita a Tarragona, va retolar-ne les baranes en català.

El mateix dia de l'estrena, ella que se'n fuig a Reus a portar saques.

En això, en ésser a la via d'en Prim i Prats, s'acosten al xofer dos senyors:

—Escolteu, bon home: ¿no sabeu que al rètol hi ha faltes d'ortografia? *Fàbrica* no s'escriu pas tal com està escrit.

—Bé, però...—barbotejà el xofer.

—A veure: d'on sou vós?

—De Tarragona, és clar. No veieu el rètol?

—Ah, doncs si sou *d'allà*, no res. Sapigueu que heu parlat amb dos redactors de «Les Circumstàncies»!

En arribar a Tarragona, el xofer ho conta a la dependència. No s'armaren pas discussions sobre si hi havia faltes o no. Tothom estava indignat contra els set-ciències de Reus.

—Truquem a Reus!—proposa un. (I ja està).

—Rinc... rinc... «Les Circumstàncies»? Amb qui parlo?

—Sóc Miquel, el Director... Vostè dirà...

—Oh, és que volíem aclarir...

—i hom s'explica.

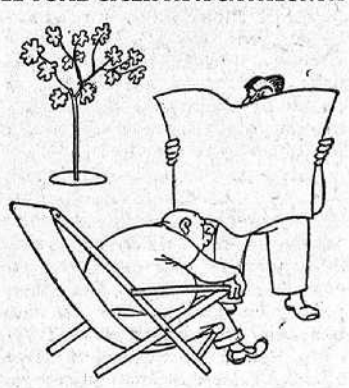
—Sí, senyor—corrobora el Miquel:—*Fàbrica* s'escriu *Fàbrique*, és a dir, amb q - u - e.

El senyor Miquel deuria estarrufar-se després d'aquesta obra de misericòrdia. Deuria pensar: «Té, ja li he endinyat un miquel».

«TROP DE ZELE»

L'escena, al Govern Civil. El segon dia de la vaga general. En Paco Madrid està molt nerviós: té una orella a la conversa i una altra al que passa a fora.

EL TOMB CICLISTA A CATALUNYA

***Pessimista primer.*—Has visi? Vuit dies seguits en bicicleta. Ni que fossin ximples.**

***Pessimista segon.*—Ja ho pots ben dir. Abans no passaven aquestes coses.**

—Han sentit?—diu, tot d'un plegat—. Trets!

No eren tals trets, sinó un vehicle que passava.

Poca estona després, en Paco Madrid torna a sobresaltar-se, també sense motiu. I així, tres vegades més. Finalment, en sentir el soroll d'un carretó, l'actiu secretari, repeteix:

—Han sentit? Trets!

I aleshores, el senyor Anguera de Sojo intervé:

—Em sembla, Madrid, que vostè ja sent massa carretons...

CURIOSITATS MALSANES

Hi ha temes que tornen. Ara mateix, aneu a saber perquè, tot són càbales i comentaris a l'entorn del nom veritable del militar que, l'any 1917, va bufetejar en Marcelli Domingo, a la caserna de les Draçanes, quan aquest estava emmanillat.

—Seria bonic d'assabentar-se'n—deia un amic nostre—... Per allò de: «tal *farràs*, tal trobaràs».

LES VAQUES GRASSES

No tindria res d'estrany que l'Ajuntament tornés a permetre l'estada de vaqueries al centre de la ciutat.

D'això, sembla que en sap alguna cosa el senyor Aragai. Almenys, l'altre dia parlava així:

—No sé perquè no poden viure al centre de Barcelona, pobres vaques! Al cap i a la fi, bé hi viuen els electors de la Lliga...

L'acudit va semblar massa enginyós per ésser original.

RONDALLA

Una vegada, en un edifici públic, molt a la vora de l'estació de França, hi havia una secretària. Cosa estranya, sobretot si es té en compte que la noia no feia sarsuela, aquesta secretària treballava amb *malla*. I —cosa ja no tan estranya—li va sortir un gra-u a l'horitzó.

D'aleshores ençà, la secretària ha abandonat el convent de monges on vivia i s'ha installat en un piset que és una monada. Hi ha qui diu, també, que l'ha vista a Sevilla, treballant amb la Comissió de Responsabilitats.

—Quina responsabilitat, per al que ho digui!

—No, home. Si li van aplicar —pobreta!—la llei de fugues...

Moralitat de la rondalla:

No n'hi ha.

«La Ciutat» ja no surt. Però no ho feu córrer...

Els drames de la fidelitat

Després de la vigorosa campanya de boicot empresa per *L'Opinió*, contra *La Vanguardia*, els homes representatius i els mers escolans de l'Esquerra estan sotmesos a una severa vigilància per a veure si compleixen les enèrgiques instruccions que donava l'òrgan del partit.

Com se sap, *L'Opinió* recomanava enèrgicament als seus lectors que no entressin a cap establiment l'amo del qual *encara* no s'hagués donat de baixa de *La Vanguardia*.

Els primers fruits d'aquest valent boicot han estat un augment de 15.000 números en el tiratge del diari de les esqueles, però aquest fenomen, aparentment advers, no ha desanimat els entusiastes de *L'Opinió*, ans ben al contrari. Així, veiem, per exemple, des de fa uns dies, el pobre Ventalló amb una barba de tres dits i amb unes sabates que fan plorar.

—Jo sóc el més obligat a predicar amb l'exemple—ens explicà—. Per això no puc anar a cal barber ni a ca l'enllustrabotes.

Per la seva banda, el bell Otero està desesperat perquè no pot seure a la terrassa de cap cafè, ni tan sols entrar a casa seva, o sigui al palau exreial, donat que un dels guàrdies està subscrit al diari d'en Godó.

Renunciem a seguir enumerant els casos de sacrifici i de martirologi que l'ortodòxia esquerrana ha imposat. Amb dir només que en Pere Comes ha abandonat el seu costum immemorial d'anar a fer ressopó a Cal Gambrinus (culpa, també, de la fatídica *Vanguardia*), donarem la nota justa del terme mig de grandesa i de tragèdia que han fet brillar en aquests dies els nostres homes de Govern.

Tot se sap...

A mesura que passen els dies ens arriben confidències i més confidències de les diverses activitats a què es lliuraren els nostres regidors durant la famosa sessió permanent dels dies de la vaga general.

Sembla que unes de les labors de ciutadania que els edils es prengueren amb més empenta, foren les fantàstiques partides de burro i de pocker que s'entaularen. De dues a set de la matinada, dominà la situació el *burro* de duro que feren els senyors Heredia, Giralt i Alomar contra els senyors Lluhí i Ruiz Porlan. Guanyaren els tres primers.

Els beneficis de les partides entre elements de l'Esquerra, foren destinats als vaguistes de la Telefònica. (Bola!)

4 + 8 = 12

Han ingressat vuit socis més a la Unió Socialista de Catalunya, els quals, junt amb els quatre que hi havia fins ara —Campalans, Xirau Palau, Viladomat i Serra Moret—fan la bonica suma de dotze.

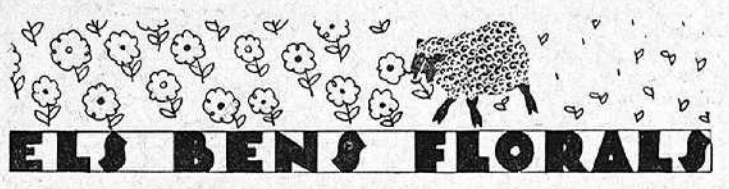
El qual vol dir, ni més ni menys, que en la pròxima legislatura, la Unió Socialista de Catalunya comptarà amb dotze diputats.

COTITZACIONS

Espectacles Municipals	20.000.000
Terradelles de Vidre, S. A. .	8'60
Davantalls Ventalló	1
Angueres . . .	234
Ventures . . .	15
Companys & Co.	99
Puntals Monarquia	0'001

El paper dels Espectacles Municipals és el que surt més car del món; ara per ara, es sosté al voltant d'uns 20.000 000 de pessetes. Quant a la cotització ínfima dels puntals de la monarquia, és molt curiosa, sobretot, tenint present que són els quatre darrers que queden, i sembla que, segons la llei de l'oferta i la demanda, haurien de pujar de preu.

Balada d'en Pellicena

Pellicena, Pellicena,
qui t'ha vist i ara et veu!
Arribat de Filipines
ja dirigies «La Veu»,
duies «jaqué» i gabardina,
bimba i sabates de preu,
agafaves el tramvia
quan et cansaves a peu;
per teatres i cinemes
tenies «passis» arreu:
Potser series ministre;
potser series «Gran Creu».
Barcelona és una reina;
tu eres príncep hereu.
Pellicena, Pellicena,
qui t'ha vist i ara et veu!
Però ara, quina pena,
Pellicena, pobrissó!
Ets cap d'una minoria
—és a dir, mai tens raó.—
Minoria de panteres,
les de la reacció.
T'acompanyen en Sagarra,
i en Bausili i en Brasó,
i en Cabré que mai no calla,
rabassut i lluitador;
en Casanoves et mira
com un famolenc lleó:
Casanoves mira i parla;
calla i mira en Ventalló;
però després t'amenaça
darrera «L'Opinió».
Diu que alçaran guillotines
—que és eina de molta por—;
que cridaran tot el poble,
que vingui a la sessió,
i us calciguin, arrosseguin
i llencin per un balcó,
esquarterin en Sagarra
i rosteixin en Brasó.
Sols quedarà en Cabré en vida
de la solemne jornada
(no es pot negar, té un gran to).
I si no hi esteu conformes,
que es passi a votació;
perquè essent la minoria,
mal podeu tenir raó.
Així escriu, damunt blanc, negre,
en Joaquim Ventalló,
i en Casanoves ho crida
fet un Satan o un Neró.
Ai, Pellicena i Bausili,
Sagarra, Cabré i Brasó!
Ai dels tigres i panteres,
les de la reacció!

Millô que millô

El Sr. Bausili ha fet un descobriment com una casa

Quan tothom, per un esperit revolucionari mal entès, criticava l'actuació de la Lliga, que, amb les seves insídies dificultava, obstruccionava i sabotejava la República, la Lliga, callada i discreta, preparava a l'ombra la seva obra de salvació. Els seus homes, des d'Unió Catalana, com tothom sap, havien descobert la malaltia que tothom patia i no s'ho coneixia, l'afrosa crisi econòmica que amenaça ja no devorar, sinó beure's la nostra civilització. Els senyors Tallada i Vidal i Guardiola descobrien el microbi de la crisi i organitzaven en el públic el pànic que tothom recorda amb horror. Però, ¿on era el remei? Es imperdonable portar la inquietud als cors, si no es va amb l'ampolla de bàlsam a la butxaca, i és per això que tothom blasmava l'actitud de la Lliga, francament pertorbadora, com tots podíem constatar. Però ni es pot matar tot el que és gras, ni es pot dir d'aquesta aigua no beuré, ni tot són figues d'un altre paner. Quan arriba l'hora de cantar la palidònia, nosaltres la cantem, encara que tinguem més bona voluntat que veu, no podent disposar, com la Lliga de la *de Catalunya*. I ara ha arribat l'hora de cantar-la. El senyor Bausili, que feia tres, quatre o més aviat cinc sessions que no parlava a l'Ajuntament, i que segueix sense parlar, era l'únic que estava en el bausilis. Sense fer soroll, sense dir res, ell treballava amb tenacitat i abnegació al laboratori d'economies d'Unió Catalana amb provetes, arrels cúbiques, nòmius i vuitins i cartes geogràfiques que lliguen, perquè són de la Lliga, no per altra cosa. Treballà tres setmanes de dies i tres setmanes de nits a sol i a serena, i quan ja, esgotat i exhaurit, anava a abandonar l'empresa—cosa extraordinària en un economista—, en mirar un tub d'assaig féu un crit: «Eureka!», exclamà recordant les pistoles de tirar al blanc que tant l'havien entusiasmat de criatura. «Eureka!» I va córrer, mig nu, agitant el tub de la victòria i ensenyant-lo als pocs socis que a aquella hora intempestiva feien el xamelo logarítmic.

—I ho ha trobat!—exclamà en Tallada.

—Quin tio!—digué en Teixidó Comes—. A veure?

En Bausili es cordà l'americana, no per desconfiança, sinó per hàbit, i començà la seva conferència. El problema consistia a resoldre el dèficit del pressupost municipal convertint-lo en superàvit, però no en un d'aquells superàvits de la dictadura de «cañas y barro», sinó en un superàvit sòlid, de prova. Si el dèficit inicial era de 150.000.000 el 1923 (per exemple; no responem de l'exactitud de les xifres, perquè aquest reportatge el fem per referències del dictàfon que distretament havia quedat engegat, i, degut al surmenage a què estava sotmès, no registrava les xifres amb exactitud). Si el dèficit inicial era de 360 milions el 1923, i de 520 el 29, avui ens trobem que el cànon del deute segueix un coeficient de 4 en lloc de 12 (el lector es farà càrrec de la continuació).

—En fi—acabà—, gràcies a les meves experiències, he trobat un reactiu poderosíssim que ens permetrà d'obtenir... (pausa).

—Què?—digué impacient en Vidal i Guardiola.

—Què?—preguntà amb angoixa en Tallada.

—Què?—interrogà nerviós en Roda i Ventura.

—Milions de tres zeros!!!

—!!!!!—exclamaren tots alhora, aixecant-se.

Tot seguit en Bausili començà les demostracions, que encara duren a l'hora d'entrar en màquina aquest número. Els rumors que circulen per l'Ajuntament confirmen la notícia que nosaltres tenim de bona tinta, i entre els regidors hi ha un rebombori extraordinari.

El senyor Giralt, però, prepara un eloqüentíssim discurs d'aprovació en el qual es negarà a acceptar cap milió que no tingui, almenys, dotze zeros. Es creu que el debat tindrà un gran to.

¿Què passa a la "Publicitat"?

Don Modest Bonafè, del comerç, llegidor i subscriptor de *La Publi*, va dirigir, fa pocs dies, una lletra al senyor Bofill i Mates, líder d'Acció Catalana. Li deia:

«Molt distingit amic:

»Realment sobtat del canvi brusc de to que recentment ha pres el diari que representa les nostres amades idees, em permeto de molestar-lo. ¿Vol dir que *La Publicitat*, potser no exagera la brillantor de la seva tònica? ¿Per ventura no resulta una mica barroera aquella agressivitat, aquella violència, tan lluny del «seny» català, del pensament d'en Prat de la Riba i d'aquell amor que, passi el que passi, ha de planar damunt de tota la gent catalana? Es una suggestió que amb tota la meva modèstia, empès tan sols per un amor xardorós envers la nostra Catalunya, tinc la gosadia de fer-li. Perdoni i dissimuli. Una encaixada, etc.)

La resposta del senyor Bofill i Mates no s'ha fet esperar:

«Viladrau, etc., etc.

»Correligionari, amic i senyor:

»Permeteu-me que comenci la meva labor epistolar amb la paraula correligionari, perquè tota ella duu la saó etimològica d'aquell fang bru de la colrada fermesa de la religió, *humus* i *substractum* misteriós que avidola la fermesa de les nostres conviccions polítiques, comunió en el pa i la correntia rogenca d'una sang, que bé podria ésser vi, exempte, però, de les folles embriagueses del fanàtic zel fora de mida. Nosaltres, els d'Acció Catalana, oposem l'un extrem a l'altre, en un moviment pendular ple d'euritmia, per bé que vigorós i susceptible de totes les vitalitats més envitricollades. Això dóna com a conseqüència quelcom que, amb evident manca de veritat, la qual no fretura exageració, algú apella inconsistència, com si la conseqüència no comandés sovint cercar el punt dolç com a final d'una llarga i amorosa peregrinació per les santes i castes giragonses de qualsevol incansable laberinte. Però, bé podria un barroer comport, confonent el clar i català amb els engargossaments de les salvatgines en zel, esguerrar l'obra pacient de siderals corrents que engarlanden anys i milionades. La recta, correligionari i amic, no és la via més ràpida, segura ni conducent. Vostre, des d'aquest mansíssim i esponerós reclau de la muntanya montsenyenca,

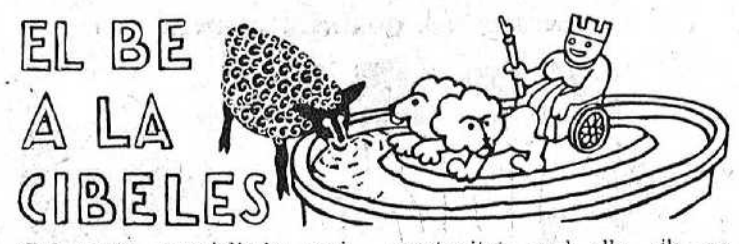
Jaume Bofill i Mates

El senyor Modest Bonafè s'ha subscrit a *La Vanguardia*.

EN BERENGUER A LA PRESÓ

— Ola! Ja torno a ser aquí. Com estem de pollastrets!

(Del nostre especialissim enviat.)

Madrid, 4.—Al teatre Fuencarral fan una revista d'actualitat, en la qual hi ha un *sketch* que cada nit té més èxit. Es tracta d'un diàleg entre dues persones (naturalment). Són dos que festegen. Ell és català; ella, madrilenya.

Ell cerca raons i excuses per a no haver-s'hi de casar. Aleshores, ella, que sap que ell és català, diu, amb la millor intenció d'aquest món:

—*Si no te casas, retiro el pedido.*

El públic, cada nit, rep el xisto amb una gran ovació.

Visca la cordialitat?

Visca!

* * *

El diputat Aragay, de l'Esquerra, està empipadíssim; tal com sona. Es a dir, tal com no sona; perquè si ho diguéssim amb la paraula que ell empra, EL BE perdria el seu to distingit de costum.

Fa tres dies que refila com un oriol i es nega tenaçment a afaitar-se ni netejar-se les ungles. Tota la seva persona reflecteix ira i malenconia de la més negra; la tinta xinesa de la malenconia. A més, es refusa a menjar aquelles llesques amanides amb oli i sal que tant li agraden.

Sembla que de tot això en tenen la culpa els periodistes, començant pels redactors d'*El Diario de Sesiones*.

L'Aragay està ben convençut que li volen mal.

—Has vist?—es planyia amb un íntim—és un condol. Jo prou m'afanyo a fer interrupcions, que tenen totes la seva oportunitat; però ells, oils, no me les reprodueixen: és un fàstic; ¿per això hem fet la República? Oh, i el pitjor és que els meus electors es pensaran que faig el dropo. Ja veus com em perjudiquen.

—Bé, ¿i quines són aquestes interrupcions — respongué l'amic.

—Crido: *frailazo!*

* * *

El periodista Duch i Salvat encara va dient pertot arreu que Puig i Ferrater està neurastènic com una cabra navarresa. (Cultem a tranquilitzar els nostres lectors: Puig i Ferrater frueix de bona salut mental, com veureu.)

Tot es redueix a una facècia de l'inexhaurible Costa i Déu.

L'amable redactor de «Les Religioses» de *La Veu*, en arribar a Madrid, en temps de l'expedició Macià, va atalaiarse de seguida d'una cosa: que en Puig i Ferrater sentia una antipatia irresistible envers en Duch i Salvat. Són coses involuntàries.

Immediatament va procurar ficar dintre el cap d'en Duch dues coses: que en Puig i Ferrater era un home molt influent i que el novellista-poeta sentia una gran simpatia envers en Duch.

—Només—va afegir—que en Puig té un geni una mica especial; un xic sorrut; cal que insistiu, que no el deixeu; no tingueu por de pesar-li: l'home és així...

Per això en Duch i Salvat va dient mal d'en Puig. Perque, realment, a bona banda anava en Duch a donar llaunes.

REUS

L'etern alcalde accidental senyor Martí Bages pensa presentar la dimissió del seu càrrec d'accidental i quedar-se solament el d'alcalde.

No pot negar-se que les modestes aspiracions de l'entranyable amic, han d'ésser forçosament ben vistes per la massa conscient.

* * *

Fa molts mesos que no s'ha revelat cap únic veritable poeta del Camp.

El germà Gassol que, en temps passats ho havia estat, ha estat nomenat poeta del *camp-i qui pugui*.

* * *

Tots els partits polítics estan d'acord pel nomenament d'alcalde de la ciutat. Cada u d'ells volen que el càrrec el tingui un dels seus i en aquest punt no hi ha la més mínima discrepància.

Com que no hi pot haver quatre alcaldes sembla que es farà una mútua concessió a favor del senyor Cisquet Monanam.

* * *

Borsa reusenca. — A les guixetes del «Banco de Reus de Descuentos y Préstamos» (més *descuentos* que *préstamos*) apareix diàriament una llista dels valors locals amb la signatura a la porta. EL BE NEGRE dóna pels interessats accionistes aquest extracte que no té mai oscillacions. Vegeu:

Sanxos-Pujols i vice-versa,	96'96
Nandus K. S. A.,	150'30
Fils de Cristus et Cie.,	31'09
Romeus et Julietes,	69'01
Vidu Porta Ulleres,	0'00
U. S. S. A.,	0'00
Nopals,	4'00
Peixeres i Bols d'or,	1'80

Nota. — El Banc de Reus ha posat una sucursal a Alcanyiç, nomenant director al senyor S. Torrell i Eulàlia.

IGUALADA

Ací tenim una entitat batejada pel civil amb el nom de «Club Excursionista», que ha fet de tot menys excursionisme. Abans de *la guerra*, els homes del Club seguien les doctrines del seu ilustre amic en Francesc Cambó i, quan ja estaven a punt de donar un nom sincer a la casa, o sigui de batejar-la per l'església, heus aquí que esclatà la revolució i se'ls ofegà el nom dintre la pica.

El cas és que ara, si hom s'honora visitant la casa, rep la impressió que realment allò és un autèntic Club Excursionista, els socis del qual es troben constantment d'excursió, perquè... no s'hi veu ni la cara d'un.

MANRESA

Les dretes locals projecten una gran concentració per les primeres eleccions que es presentin. No es planyeran esforços. Els carlins han promès posar-hi el «Seny». Els de la Lliga hi posaran el Coll... i Roca.

Correspondència

X. Z. Y. — Esperem aquells ninots.—Als peus de la senyora.

Be-moll. — Salut i perseverància.

Un que s'hi fixa. — Per «irregularitzar», no es va a la presó. Ara, per dir que s'irregularitza, si que s'hi pot anar.

El noi gran. — Ho hem ensenyat a en Pich i diu que és veritat.

Copsar. — Ho vàrem rebre massa tard. Llàstima!

Prous. — Gràcies, germà.

Volta Nits. — Si ja ha deixat d'actuar, no farem res.

Ros. — Ha arribat tart.

C. Segura. — Assabentats.

8-5-A. — (Martorell). No volem, de cap manera, fer enfadar en Riera.

A. G. C. — No tenim subscripció. Pel restant, adreci's a l'Administració.

C. Pardo. — Passa a l'Administració.

Anyell. — Evidentment. Us considerem de la casa.

Margarita de Soler. — No tenim subscripció, però el pot trobar a Sampedor o a Manresa.

La Colla.—Massa llarg. Salutacions als amics de Vilallonga.

X. A.—Massa espiritual.

Xiu Xius.—S'aprofitarà.

Un federal. — Home, home! No és que us falti raó, però...

Xirausiusplau.— Enternits. I si hi sou a temps, reïncidiu!

Duch.—Quan us en haguem publicat un, envieu-ne més.

Masferrer.—Id. íd.

Cavaller Varona.—Id. íd.

Bolavà.—Id. íd. ¿Us ha provat, Madrid?

EL BE NEGRE davant les eleccions del 4 d'octubre

Les vinents eleccions del 4 d'octubre, donen origen a un gravíssim problema. Havent d'elegir la ciutat de Barcelona dos diputats i no podent l'elector votar-ne més d'un, es trobaran igualades les majories amb amb les minories: aleshores, ¿com es coneixerà qui és l'una i qui és l'altra? Heus aquí el problema que a present barrina com un filaberquí el front dels nostres homes de l'Esquerra, els quals representen les majories.

—Es bo!—diuen ells—ens exposem a presentar un candidat per la majoria i que després resulti que la gent es pensa que ha sortit per la minoria.

No obstant, en Pere Comes ha trobat una solució que, per força havia de plaure. Ocupar la majoria i la minoria, presentant dos candidats.

El Directori del partit, fidel a la seva norma de valdre's de la «Ley de sargentos», només hi va posar una condició: els candidats havien d'ésser militars.

I en Comes va respondre:

—Ja els tinc; el comandant Farràs i el capità Medrano.

—Fet—va exclamar el germà Ventura, recent arribat del Camp de Tarragona, per cert, treient-se una pinta de la butxaca i pentinant-se els llargs cabells *de dos en dos*, com la folklòrica i cabelluda «Dama d'Aragó».

Fet, doncs. Però, tant bon punt van ésser innovats els senyors Farràs i Medrano, que va començar una lluita primer sorda, després muda, després coixa i a l'últim descarada: tant el comandant com el capità volien anar per majories i cap dels dos consentia a donar-se.

—*Cuádrese*—bramulava el comandant Farràs—*cuádrese; yo soy más que usted.*

—*No me puedo cuadrar*—responia l'altre—; *que soy del Circulo militar: y ya sabe usted que es imposible la cuadratura del circulo.*

—*Pues, si es del Circulo, circule; eso es, márchese y deprisita.*

I, així, s'estaven com a gat i gos tot el dia, fins que el partit va haver de decidir que seria el comandant aquell qui aniria per les minories; la raó és naturalíssima: el senyor Farràs és català.

L'Esquerra, doncs, està ja decidida i organitza, de sota mà, actes de propaganda. L'altre dia en Roc Boronat va donar una conferència secreta en un edifici públic. Demà passat, parlarà per signes en Trabal, davant d'una associació de sords-muts que té bastants vots. En fi, tot està aparellat per caminar a l'obtenció d'un èxit.

Però potser no comptaven que EL BE els sortiria al pas amb un nom ple-curull de prestigi: Ramon Pociello i Forradellas. De moment potser el lector farà una rialleta de desconfiança i li passarà per l'ànima un corrent fred d'escepticisme. Però canviarà d'opinió de seguida, tenint present que en Pociello es presentarà a la vegada per les majories i per les minories, i entre els vots d'una i altra banda, molt serà que no surti.

A més, tenim organitzada seriosament la compra de vots. Hem pres al nostre servei un radical penedit que va molt a l'hora. Des del moment podem assegurar que s'admeten ofertes fins a tres pessetes cadascú; per quantitats més grans, farem capmasos.

Hem donat el crit d'alerta. Que no sigui endebades, ecm tan sovint.

El maquiavelisme de La Lliga

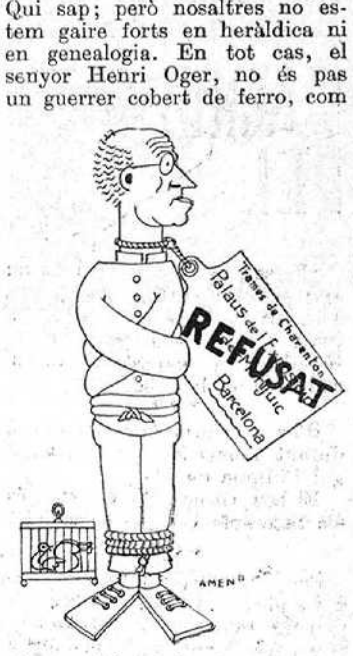
Els darrers puntals de la monarquia han aconseguit, gràcies a llur inconfessable habilitat, un nou sabotatge de la República. Per a alliberar-se ells del turment que els representava la gara-gara de sentir constantment en boca de tothom que passava per sota els balcons de la Lliga les notes enèrgiques de «La Marsellesa», ja cantades, ja xiulades, ja tarallejades, decidiren posar en circulació un cant que, tot fent-los la propaganda, desbanqués les revolucionàries notes de l'himne de la llibertat. El senyor Duran i Ventosa, valent-se de la seva autoritat, tancà el poeta Octavi Saltor a pa, aigua i patates fregides, fins que trobés l'himne salvador. L'horror als patafrits fregits, féu el miracle abans d'una setmana, i un dissabte, acompanyant-se al vell piano de la sala de ball del centre regionalista, Octavi Saltor entonava per primera vegada les melangioses notes de «La Negra Consentida». El sindicat lliure de criades de servei féu la resta i avui no és possible ja sentir les enèrgiques notes de l'himne de Rouget de Lisle.

Un altre cop a la República donat de transcantó per les panteres reaccionàries.

Les enquestes d'EL BE NEGRE

¿Com vestirà aquest hivern Henri Oger?

Un dels «nou barons de la fama» es deia Otger. Potser era l'avantpassat de M. Henri Oger. Qui sap; però nosaltres no estem gaire forts en heràldica ni en genealogia. En tot cas, el senyor Henri Oger, no és pas un guerrer cobert de ferro, com

el seu avi, sinó més aviat, segons diuen els seus íntims, un pacifista revestit de *llauna;* car Henri Oger és un xiquet insistent i enderiat en la seva idea de convertir Barcelona en la capital de la pau. Sembla que l'acudit de venir-nos a veure és degut a què s'havia assabentat del lema del sometent: «Pau, pau i sempre pau.»

—Sempre pau?... doncs, aci em teniu; hi hagi pau!

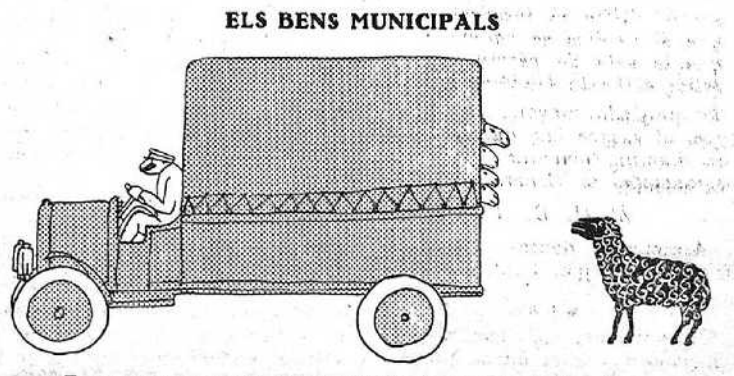
Feta la presentació del personatge, només ens resta dir que EL BE ha fet una enquesta al voltant de la indumentària que M. Henri Oger portarà aquest hivern; fins ara duu un uniforme impecable de tela blanca, encongida per les bugades, que cobreix la nuesa absoluta del seu cos; és a dir, que roman en íntim contacte amb el cutis del pacifista.

Però aquest hivern—car el tindrem tot l'hivern—, ¿com anirà guarnit?

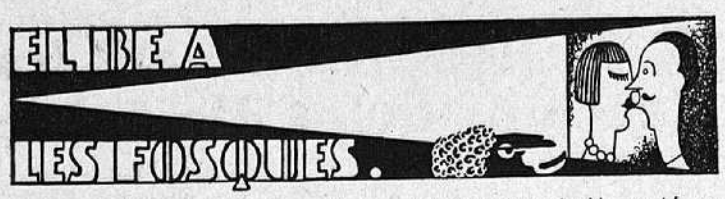
Entre les respostes rebudes, que són moltes, hem triat com a millor, aquest dibuix. Ara, que tenim por que el pacifista no ens deixarà en pau.

D'ença que l'Ortega i Gasset ha demostrat que no hi havia hagut tal Revolució, a «l a Publi» tornen a començar de sentir-se revolucionaris.

ELS BENS MUNICIPALS

— Encara vas a peu, BE NEGRE, desgraciat! Nosaltres, com els regidors, ja anem en coixe.

Els empresaris estan molt esverats perquè sembla que els programes que les cases presenten per la pròxima temporada encara són més dolents que els de la temporada anterior.

—I per què ho dieu, això?—preguntarà algun lector.

Ho diem, primer, perquè sí; segon, perquè és veritat; i, tercer perquè som l'únic periòdic de Barcelona capaços de dir-ho.

* * *

Mentrestant, els altres diaris diuen coses com aquesta:

A *Aun Harding le encantan el tenis, los ravioles, pintar muebles, dormir mucho, los gatos, los naipes... ¡y el nombre de Juana! También le gusta escuchar las cornetas de las bandas de los regimientos.*

Ai, ves!

* * *

El fragment anterior és de *La Vanguardia*, igualment que els que segueixen:

¿Sabía usted que hay perros policías, cuyo ladrido es perfecto, que han ganado hasta doscientos dólares al día trbajando en películas? ¿Que Rochelle Hudson, estrellita de la Radio, nació en Clasemore, Oklahoma, ciudad nativa del chispeante Will Rogers?

I *La Vanguardia* encara es queixa de què Catalunya està indefensa! Sort en tenen!

* * *

Degut a la iniciativa del nostre fraternal collega *Le Canard Enchaîné*, a París fa cosa d'un any que està en marxa la Lliga del *C'est idiot*!

Aquesta Associació no té estatuts, ni president, ni local social, ni junta directiva, ni bandera, ni conserge. La Lliga del *C'est idiot*! és una mena de maçoneria cinematogràfica, els membres de la qual es dediquen a fer una super-censura dels films. Davant d'una pellícula llauna, l'individu de l'Associació està obligat a dir en veu alta: *C'est idiot*! Si l'opinió és compartida pels correligionaris que es trobin a la sala, aquests repeteixen: *C'est idiot*! I s'arma el gran sagramental.

* * *

Els membres de la Lliga del *C'est idiot*! han d'ésser:

Primer.—Intelligents.

Segon.—Solters o vidus.

No poden ésser:

Primer.—Acomodadors.

Segon.—Crítics cinematogràfics.

* * *

Tot de broma en broma, l'Associació del *C'est idiot*! ha arribat a sembrar el pànic entre les empreses cinematogràfiques. És, com si diguéssim, *l'acció directa* de la crítica.

Acció directa necessària, imprescindible, en un país—com a França, com aquí, com a tot arreu—on els potentats de les cases editores de films controlen la premsa i fan impossible tota crítica imparcial.

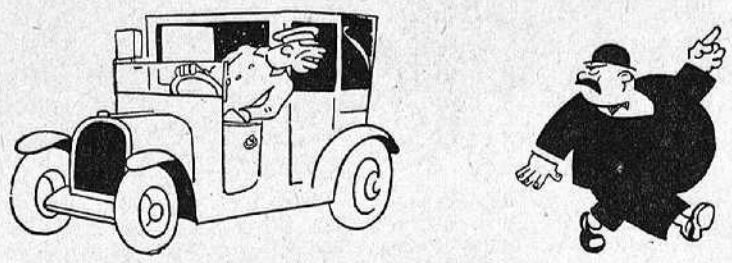
* * *

L'Associació del *C'est idiot*! s'imposa.

Fem-la?

S'accepten idees i suggestions.

INFELIÇ DEL QUE NEIX TAXISTA

— Són tres cinquanta! Que no em paga?
—Pot estar ben content que no l'atraqui.

A LA LLIGA... DE NACIONS HI CAP TOTHOM

En Lerroux canvia de Paral·lel i s'enfila al paral·lel de Ginebra

L'arribada a Ginebra de don Alexandre Lerroux, que venia a posar-se a la disposició del càrrec de president de l'Assemblea de la Lliga de les Nacions, va causar enorme sensació entre quatre o cinc persones que la presenciaren. Sobretot es meravellaven del lluït seguici del ministre. Lluït, nombrós i Vallescà. El nombre dels admiradors, restava ofegat sota la massa dels admirats.

Aquests eren, senzillament, admirables. Pujaven a una vintena entre delegats sencers, delegats a mitges, secretaris i secretaris de secretaris. Hi havia tota la fauna, i àdhuc la flora, en la persona de la ciutadana diputada senyoreta Campoamor, poncella del verger de la política. La fauna es veia representada per:

a) Parlamentaris i diplomàtics nous de trinca: collita republicana.

b) Generals de terra i de mar, naturalment anteriors al 14 d'abril.

c) Funcionaris de la carrera; ben ensinistrats i dòcils a tots els amos.

d) Un enviat especial de l'agència Fabra; aquest individu va arribar carregat amb un gran bombo amb platerets i maneta.

Per torna—gran novetat en les delegacions espanyoles—venien a més, dos agents madrilenys, habillats amb les insígnies característiques de *la secreta*. Absència d'armilla, presència de bastó, bigoti negre i sabates rosses. Per acabar-ho d'adobar, cap d'ells dos no parla ni entén un borrall de francès. Totes les investigacions policíaques que han de dur a terme, no poden consultar-les a ningú més que al ministre o als del brillant sèquit. Aquest detall indica prou clarament que tenen la missió de guardar les espatlles de l'Alexandre. Nom dels interessats: l'un Eladio Sánchez Moreno, i Elpidio Moreno Sánchez, l'altre. Perfecte.

De primer antuvi anaren a badar davant d'una dispesa, on, a preus mòdics, fan la viu-viu mitja dotzena d'estudiants espanyols i russos, incapaços de fer ni mal ni bé a ningú. La policia ginebrina va «clissar-los» i els detingué com a sospitosos. A casa del Cònsol espanyol es van esclarir les coses i, des d'aleshores, els policies espanyols, guardians del senyor Lerroux van, al seu torn, guardats i emparats per un de ginebrí.

Don Alejandro sembla que s'havia fet illusions d'esdevenir president de l'Assemblea de la Lliga de les Nacions, que ell mateix fou cridat a obrir, car, per torn, pertocava a Espanya aquesta vegada. ¿Raons d'aquesta pretensió? El senyor Lerroux comptava amb enlluernar els medis diplomàtics amb el «boato» de la seva presentació: aquell frac nou de trinca, folrat de seda artificial (natural!) un jaqué folgadíssim i llarguíssim i tres vestits en bon estat de conservació, alternats segons el temps que fés i l'hora del dia. El ministre d'Estat no cedia en res en majestat i pompa a l'exemperador del Parallel.

Però el Parallel de Ginebra, com a més alt, és més fred que el de Barcelona. Hom va trobar que dues presidències, així d'un cop, seria massa, i podria engelosir-se'n Libèria o bé el Paraguay, que fa tant de temps que esperen aquestes honors tant cobdiciades. Per tal, Briand i Curtius, posats d'acord amb l'Anglaterra i els seus dominis d'Ultramar (no falta qui diu que àdhuc foren explorats els sentiments dels Estats Units sobre la matèria), van eximir a D. Alexandre de la càrrega de la presidència: la simple presència d'un home com ell a Ginebra, ja seria prou garantia. Els problemes diversos, les grans crisis, els problemes econòmics, tot, tot, es resoldria automàticament, de resultes.

I, a manca d'altra feina, don Alexandre diu que ara prepara un àpat, seguit d'un sarau (amb palau o sense palau de la S. D. N.), que superarà aquelles «meriendas fraternales» d'antany. I, potser i tot, les entaulades del senyor Quiñones de León, mestre de mestres, en la matèria.

Tret dels bombos que li prodiga el periodista *ad hoc* esmentat, ha fet poques manifestacions a la premsa. Només un periodista xilè que va poder arribar per sorpresa prop de l'ex-«caudillo» se'l va trobar aprenent-se de cor el catecisme del «Padre Ripalda». A les preguntes del reporter, només va contestar:

«Religión, religión; mucha religión: España será religiosa o no será!»

* * *

(Fragment del text taquigràfic del discurs del senyor Lerroux a la sessió inaugural de l'Assemblea de la S. D. N.).

«Monsieurs et camarades: Che sui segur que tous travaillerons pur la Pé. La Pé, la Pé; c'et un grand histoire! Pur la Pé on fet la guerre!» (aplaudiments).

«Mais moi; che ne la faré Mamé cete guerre fratricide; ni vus ne la feré. Il fot allumer la flam de la Pé pur le quatre cotés. Prechez, actuez, incendiez! Otez le vel aux menxonges des antipacifistes et les elevés a la categorie de mauvés frères!...»

MOLT bé!

Bové-Torné.

Vostès no coneixien la companyia Bové-Torné? No? La formaven, com el seu mateix nom indica, la senyora Bové i el senyor Torné.

Doncs bé: ara, la senyora Bové ha plantat al senyor Torné i ingressa a la companyia catalana del Novetats.

El senyor Torné plora desesperadament: —Ja torné... rà — diu entre sanglots.

* * *

A Sitges no curaran mai. Després d'haver «estrenat» a Ibsen, d'aixecar un monument al Greco i de tenir com a veí el nen Utrillo, ara se'ns despengen amb una comèdia que a l'any 1926 era de vanguàrdia, i que a hores d'ara deu ésser de *Noticiero*, i encara gràcies.

Hem alludit l'obra *Caps de recanvi*, estrenada dijous passat al Teatre Prado.

Nosaltres no hem vist l'obra, però no per això deixarem de dir-ne mal. Per començar — i per acabar — ens fixarem amb part del repartiment que publicaren els programes. Deia així:

El Pagès, Ferran Bassols.

La Pagesa, Conxa Jacas de Bassols.

Un burgès, Ferran Bassols.

El seu fill, Claudi Bassols.

Un esportiu, J. M. Bassols.

Una esportiva, Conxa Jacas de Bassols.

Per on es demostra que els funestos exemples del xiraupalauisme han fet forat en les millors famílies.

* * *

Un actor gran malparla, com de costum, del seu germà, que és un gran actor.

—Quina pinta!—diu—. No té cor. Fora de l'escenari, no més va plorar el dia que se li va morir el gos. Moriren el pare i la mare, i... res!

Pausa. Un glopet de *carajillo*, i:

—De gossos, en venen els gitanos de la Rambla. Però, de pares i mares, ¿que en venen els gitanos de la Rambla?

* * *

El senyor Gastó A. (Ah!) Mantua es presentà al despatx de l'empresa del Romea.

—Porto quatre obres—diu—. Quina voleu?

—Són totes bones?

—N'hi han tres que sí, i una que no.

—Doncs, vinga aquesta.

En faran cent representacions, ja els ho direm.

* * *

La vida por si, es relativamente tranquila, si no la agitan los vientos que forman las tormentas.

No cal ni dir que aquest paràgraf és degut a la ploma fecunda, honrada i caçadora del senyor Bernat i Duran. Forma part de la crítica que dedica a l'obra de Discépolo, *Amanda y Eduardo*, a través de la qual insisteix:

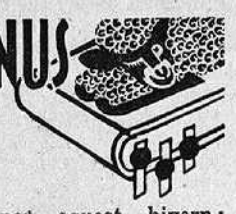
...la vida hubiera sido llevadera y honrada a no verse combatida por el viento de la miseria. Ese viento hace que Amanda...

...Al viento de la miseria, que arrojó a esa mujer...

Ves per on, el senyor Duran i Bernat se'ns llança de ple a la meteorologia.

Bon vent!...

L'AGNUS DEI.

Modes per aquest hivern: Les sotanes curtes; les calces, llargues i folgades; la teula, justa i decantada; el manteu, reduït, i la majordona, rabassuda i amb bigotis.

* * *

S'ha disposat que als oficis, durant l'elevació, l'orgue engegui l'himne de Riego.

El seu ritme farà cuitar més els sacerdots (vulgus capellans).

* * *

Sembla que els fusells trobats a l'església de Sant Jaume vénen del temps de la Inquisició. Eren els fusells amb els quals un pelotó de sagristans, degudament ensinistrats, executaven les víctimes.

El comandant Farràs, amb els mossos de l'Esquadra, també s'ha incautat de la *pistola* de Sant Pau.

Tot plegat anirà al Museu de la Ciutadella.

* * *

Hem rebut un objecte curiós, consistent en un paper secant plegat en dos, el qual, obert, conté una sèrie de bons consells en rodolins: «Aspiración, guía y fidelidad conyugales. Indisolubilidad del Matrimonio».

Los mejores bien casados
duermen lechos separados.

Engendrar no es diversión,
si, oportuna obligación.

La Fidelidad guardemos,
cual Tesoro insubstituible
que jamás perder debemos.

Al Marido sumisión,
tenga siempre digna Esposa,
obediente a toda cosa
que no sea mala acción.

El Marido con bondad
a su Esposa trate atento.
No es vil pacto un Sacramento
ni violencia Autoridad.

Codiciar la ajena Esposa
es ya acción perniciosa.

No pisemos el sembrado
que ya creemos germinado.

Si la tierra está agotada,
de sembrar nos abstendremos,
y también si está cansada.

Mucho yerra el insensato,
que al casarse se ha creído
que le está ya permitido
faltar al Sexto Mandato.

El propósito mayor,
que al casarse hay que abrigar,
es Familia fomentar
agradecida al Señor.

A. M. D. G.

Aprenguin, doncs, els casats i els solters per casar-se.

* * *

Recomanem la lectura del *Legionario de la buena prensa*. Es una fulla culta, però espessa. Organitza tot sovint captes a favor de «La Prensa Católica» i té fil directe amb els diaris del Nord. Enguany les collectes són molt magres; ja ho confessa el *Legionario* d'una manera ingènua:

«La colecta del día de San Pedro a favor de la Buena Prensa verificóse en nuestro Santuario, como en las demás iglesias de Madrid, con el mínimo de preparación, *ya que para otra cosa no favorecía mucho el ambiente...*»

Que en té de raó, *El Legionario*!

Els nostres col·laboradors

El conegut home públic «Articles Numerats» ens va trametre, fa dies, una lletra que, tal com sol passar amb el noranta-nou per cent d'originals que rebem, va anar al cove. El senyor «Articles Numerats» se'ns ha enfadat i ara ens remet una altra lletra que aquesta sí que no tenim més remei que publicar-la. Diu així:

«Senyor Be Negre:

«La Numeració és una cosa; la resistència moral dels homes està per damunt del vèrtix centrífug de la numeració. Aquest axioma és irrebatible.

»Jo, amb la gorra posada, sóc numeració, ciència pura del logaritme humanitzat.

»Amb la gorra treta, sóc Josep Cardona Olivé, fill de Pont d'Armentera.

»Doncs bé, amic Be: ni amb la gorra posada, ni amb la gorra treta—doble personalitat ja definida—, no he pogut trobar raons que abonin la teva novíssima teoria de quedar-te un original que no és teu i en el qual s'aclareixen qüestions de caràcter internacional.

»Tu, com si es tractés d'una bugadera rebentada, has fet córrer que jo estava enredat en l'afer del cardenal Segura.

»Jo he demostrat que això no és cert.

»Tu, en lloc de donar-me dret de defensa, t'has quedat amb l'original entre potes i has fet el mec d'una manera gens correcta.

»Això no està bé, Be. Dubto que cap dels teus companys de ramat aprovi semblant conducta.

»Ara jo, recordant a Melquiades Alvarez, podria dir-te:

»—Esser o no ésser. That is the question.

»Més clar: o em dónes l'original o s'armarà una mà de màstegs que ni Déu hi arribarà a temps.

»En fi, Be: ets indigne d'aquell altre germà teu que fou company del Baptista, quan encara no fumava.

»Jo sóc un home, numerat, però un home.

»Tu ets un Be, indigne d'altra numeració que la del ferro.

»*Articulos Numerados.*

»6-9-31.»

I UN BE!...

En Domènec Pallerola ha menjat «llomillo».

* * *

En Vachier, per berenar, pren badella amb pèsols.

* * *

A fi d'evitar les molèsties que l'excés de popularitat ocasiona, els tres germans Xirau Palau han decidit estrafer llur nom, alterant solament l'ordre de les lletres.

El gran es dirà:

Xapau Rilau, o bé *Parau Xilau*, o bé *Ripau Xalau*, o bé *Paxau Lirau*.

El mitjà es dirà:

Pauxà Raulí, o bé *Xauli Raupà*, o bé *Pauri Lauxà*, o bé *Rauxà Paulí*.

El més petit es dirà, senzillament, *Ubaldo*.

* * *

El senyor Quicu Maspons i Anglasell ha tornat de La Haia. Ell opina que els holandesos en diuen *Der Haag*, però ningú no s'ho vol creure.

* * *

Don Ramon Rucabado va cada cap-al-tard a casa la Pauleta Pàmies, carrer de Sant Pau, a què li *posin* tres balls.

* * *

En Cambó, a l'Adriàtic, està aprenent de nedar amb carbasses. Les carbasses són en Puig i Cadafalch i en Vallès i Puja-a-quí-dalts.

* * *

El senyor Cabré ens assabenta que l'aldarull que va promoure l'altre dia a la sessió de l'Ajuntament, és degut a què ell creia que el monument que es vol aixecar a Montjuïc havia d'ésser el d'en Vicenç Ferrer, el conegut adroguer de la Plaça de Catalunya.

* * *

Un dels anarcosindicalistes que hi ha detinguts al «Dédalo» ha estat interrogat sobre les raons que l'han impulsat a disparar contra la força pública.

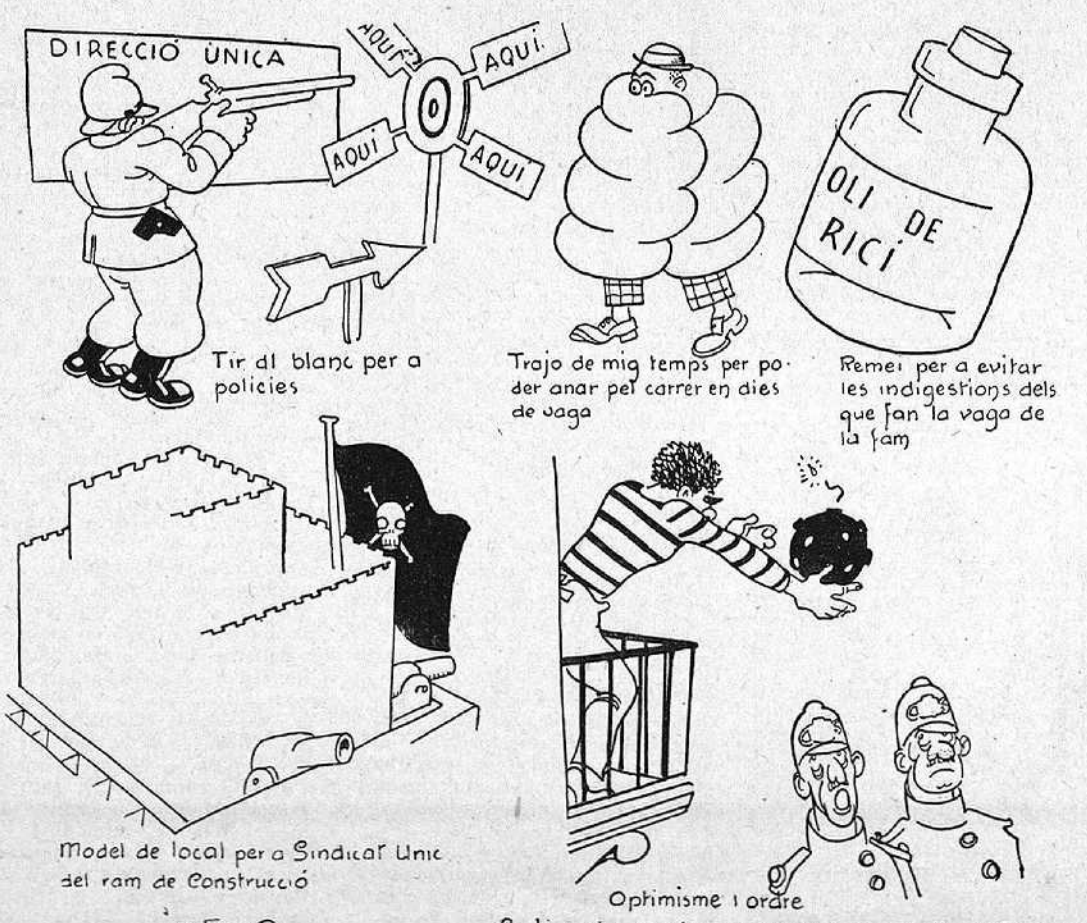
—Era per a ensenyar-los a viure—els ha respost seriosament el Faiòmetro.

* * *

Mr. Henry Oger diu que ara més que mai, vol fer de Barcelona la ciutat de la Pau.

—No admetré que ningú em barri la ruta. Tinc adeptes suficients per abatre els meus enemics, i caigui qui caigui, rebi qui rebi, mal costi això una guerra civil, la Ciutat de la Pau es farà, pesi als mateixos barcelonins.

DELS DIES OPTIMISTES

Redacció: Carrer de Casanova, 212
Administració: Plaça Catalunya, 17

Nagsa : Casanova, 212 - 214 : Barcelona